

Веднажъ Марко играелъ съ момчето на единъ анадолски турчинъ предъ бащинитѣ си порти. Най-напредъ дветѣ деца си приказвали кротко, но по едно време почнали да се препиратъ: кой е по-юнакъ — Марковиятъ баща ли, или бащата на турчето.

— Баща ми, — рекълъ Марко, — сжди на деветъ крале!

— А моятъ, — добавило турчето, — има по-дълги мустаци.

— Моятъ баща има голѣма сабя, — похвалилъ се повторно Марко.

— А моятъ, — отговорило му турчето, — носи въ пояса съ пищовъ. Довечера, като стане тъмно, той ще гръмне презъ прозореца съ пищова и ще ви избие всичкитѣ!

Тогава дветѣ момчета се скарали и се сборичкали. Турчето нали било по-яко, пипнало Марка, повалило го на земята, вързало му яко краката и ржцетѣ съ една връвъ и го обесило на джбовата порта съ главата надолу. Заревалъ Марко като ранено звѣрче. Изскокналъ отъ вжтре Вълкашинъ и що да види: неговиятъ синъ виси на мандалото. Потъналъ въ земята отъ срамъ. Вдигналъ ржка да го удари, но му дошло на ума, че е грѣхота родното си момче да убие. Ами взелъ, че го проводилъ въ гората да сбира охлюви.

Тамъ имало една мечка стрѣвница. Дано го срещне мечката.

Отишелъ Марко въ страшната гора. Загубилъ се между дърветата, заплелъ се като сърне въ лозинкитѣ. Насрѣдъ гората излѣзълъ на една полянка. На полянката имало една чудна ябълка съ златни плодове, натегнали надолу, свѣтнали на слънцето. Погледналъ Марко златнитѣ ябълки и не вѣрвалъ на очитѣ си. Подъ ябълката стояло едно малко момиче, съ бѣла копринена риза облѣчено. Зунцата му — жива жълта змия съ черни точки на гърба. На раменетѣ му — малки сребърни крила, босо. Протѣгало босото девойче нагоре ржде къмъ ябълкитѣ и плачело съ гласъ.

— Защо плачешъ? — попиталъ Марко момичето отдалечъ. Не смѣлъ да приближи, защото го било страхъ отъ змията.

— Искамъ една ябълка, а не мога да стигна клона, — отвърнало девойчето,

— Защо не подхвъркнешъ нагоре?

— Защото ми сж още много малки крилцата.

Покачилъ се Марко на дървото и откъсналъ две златни ябълки. Слѣзълъ долу и ги търкулналъ къмъ момичето. Погледналъ го въ очитѣ, които били по-зелени отъ шумата на гората, и се усмихналъ. Избистрили се